

Her meslekte olduğu gibi, mühendislik, mimarlık alanında da daha mezun olmadan az çok nerede, hangi alanda çalışacaklarını kestirebiliyorlardı. Sonuçta ülkede ihtiyaçlar belirleniyor, ona göre kontenjanlar açılıyordu. Plânlı bir eğitim sistemi yürütülüyordu. O yüzden Elif'in "okul bittiğinde ne yapacağım" kaygısı yoktu. Hatta okulunu bitirince güzel bir yaz tatili yapmış, öyle işe başlamıştı. Daha iş görüşmesine gittiğinde kendini o kadar iyi hissetmişti ki, geçmişte yaşanan ve büyüklerinden dinlediği o çirkin, cinsiyet ayırıcı yaklaşımların hiç biri ile karşılaşmamıştı. Görüşmeye biri kadın, diğeri erkek olmak üzere iki yönetici katılmıştı, yönetimde cinsiyetlere eşit olarak yer verilmişti. Kimliğine, kişiliğine, kılığine, kıyafetine yönelik rahatsız edici hiçbir tavır ve söylem olmamıştı. Yaptıkları işi anlatmışlardı sade bir şekilde. Burası bir proje ofisiydi, İdil Mimarlık firması ile birlikte çalışıyorlardı. Projeler teknik açıdan incelenmenin yanı sıra, bir de toplumsal cinsiyet rolleri açısından değerlendiriliyor, bu değerlendirmeye göre eksik ve yanlışlar yeniden düzeltiliyor, düzenleniyordu. Örneğin kreşlerde çocuk oyun alanları olup olmadığı, bu alanların yeterli olup olmadığı mutlaka denetleniyordu. Sonra Elif'ten beklentilerini, yapmasını istedikleri görevleri anlattılar. Tabi Elif'in böyle bir işyerinden ne beklediğini de sordular. Elif çok heyecanlıydı zaten, bir solukta mesleği ile ilgili kurduğu hayallerini anlatıverdi. Sıra çalışma koşullarına gelmişti. Hafta içi 09:00- 16:00 saatleri arasında çalışıyorlardı. Daha önce Odada anlatılan yasada mevcut izinleri buradaki yöneticiler de anlattılar. Bu işyerinin çalışanlarına doğum günü hediyesi, kamu çalışanlarının faydalandığı sosyal tesislerdeki spa ve masaj hizmetinden ücretsiz faydalanmaktı. Elif

"çok güzelmiş" diye geçirdi aklından. Kreş ücreti desteği de sağlanıyordu. Çalışanlar mesaiye kaldığı zaman ulaşım için işyerine ait araç kullanılıyordu. Proje ekibi, yöneticiler dahil, 3 kadın, 2 erkek mühendisten oluşuyordu, Elif'le birlikte 6 kişi olacaklardı. Büro elemanı ve sekreter erkek, şoför ise kadındı. Yani burada kadınların ve erkeklerin yapabileceği, yapamayacağı işler diye bir sınırlama yoktu.

Elif telefonunun sesiyle daldığı anılarından sıyrıldı. Arayan arkadaşı, meslektaşı Deniz'di. Deniz kamuda çalışıyordu. Zaten meslektaşlarının çoğu kamuda çalışıyordu. O eski zamanlarda anlatıldığı gibi özel sektörde ücretli çalışma çok yaygın değildi artık. Ancak Elif daha serbest tasarımlar yapmak için böyle çalışmayı tercih etmişti, yoksa hakları ve çalışma koşulları bakımından önemli farklılıklar yoktu.

"Alo, merhaba Elif, nasılsın?"

"Merhaba, iyiyim Deniz, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim Elifciğim, işlere dalıp gitmeden bir arayıp halini hatırlarım sorayım dedim."

"Valla Denizciğim iyiyim, hem de çok iyiyim, bugün yeni bir projeye başlıyorum biliyor musun, işyerimiz için kreş yapılacak ve projesini ben çizeceğim!"

"Aaa çok güzel, çok sevindim senin adına. Bizim kreşin projelerini de proje dairesi olarak biz yapmıştık biliyor musun, çok keyifli olmuştu hatırladım da şimdi, özellikle oyun alanlarını çizerken ne eğlenmiştik, şurası top oynamak için olsun, şurada havuz olsun..."

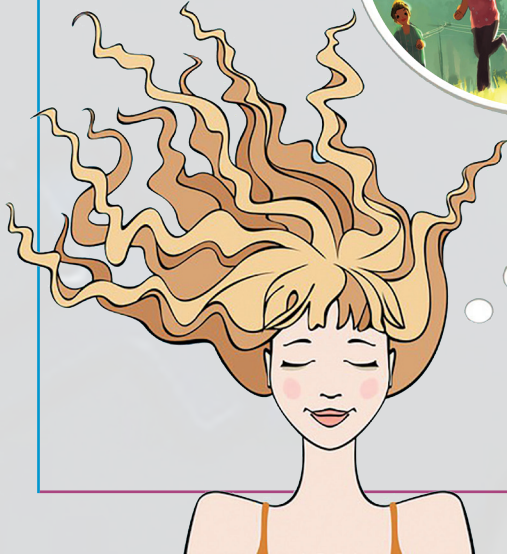
"Gerçekten çok keyifli... Ben de birazdan kamu binalarındaki kreşlerin ve daha küçük işyerlerindeki kreşlerin projelerini inceleyeceğim. Zaten her kamu kurumunun projesini inceleme şansımız var biliyorsun. Ya Denizciğim bu çok güzel bir şey, eminim sizin projeler de bana çok faydalı olacaktır."

"Elif, kreşin enerjisini nasıl karşılayacaksınız, düşünmüşsünüzdür tabi ki..."

"Hı hı, çatıya güneş panelleri yerleştireceğiz, yenilenebilir enerjiye projenin her aşamasında halen teşvik ve destekler devam ediyor. Hatta birazdan sizin bakanlıktaki yenilenebilir enerji dairesi ile görüşeceğim. Eylem var orada biliyorsun, çok deneyimli bu konuda, zaten benim de okul arkadaşım..."

"Aaa bilmez miyim Eylem'i. Hatta bu yaz tatilinde bizim bakanlığın Fethiye'deki sosyal tesislerinde karşılaştık. Eylem oradan ailesi ile birlikte İstanbul'daki festivallere katılmaya gitti."

"Evet evet görüşmüştük festivaller sırasında, ben de o günlerde iznimi İzmir' de ve Diyarbakır'daki fuarlara katılmak için kullandım. Tabi ben ikiye bölerek kullandım, iki fuar arasında birkaç gün zaman vardı çünkü"

“Doğru yaa, hatırladım, bu arada Eylem ebeveyn izinlerini Cuma günü kullanıyor, hatırlatayım da canım, ona göre planlarsın işlerini, ayrıca biliyorsun saat 15:00 de çıkıyor işten...”

“Tamam canım, bugün arayacağım zaten, Cumaya kadar bitiririz herhalde, 3 gün var... Ya Eylem’in kızı da çok tatlı olmuş değil mi, 3 yaşına girdi beee... Ama helal olsun Eylem’e, iki yıl izinliyken de kopmadı hiç işinden. Eşinin izin kullandığı günlerin bir kısmını dinlenmeye ayırdı, bir kısmında da mesleki gelişmeleri takip etti hep, bana da incelemelerini gönderiyordu sağ olsun, çok işime yaramıştı.”

“Öyle canım ya, Eylem gerçekten bakanlıkta da hepimize örnek oluyor, ben de ortak çalışmalarda çok destek aldım. Elifçiğim sohbetine doyum olmaz da canım, ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim, bir gün buluşalım da fuarları anlat bana, seneye ben de gitmeyi düşünüyorum...”

“Tamam canım, git tabi ki ben çok beğendim, teşekkür ederim aradığın için, hoşçakal, iyi çalışmalar...”

“Sağol canım, sana da iyi çalışmalar”

Telefonu kapatıp projede yaptığı ön hazırlıkları gözden geçirdi Elif. Eylem’i aramadan önce son bir kez kreşin tahmini güç ihtiyacına baktı, tabi detaylı projeyi çıkardığında bir miktar değişiklik olasıydı.

Bir çay almak için kafeterya bölümüne geçti, hava çok güzeldi, bilgisayarını ve telefonunu da alıp terastaki masalardan birine geçmeye karar verdi. Eylem’i bu radayken arayacaktı. Arkadaşını ne kadar özlediğini fark etti birden, oysa sık görüşüyorlardı ama son dönemler eğitimler filan derken telefonla sınırlı kalmışlardı, galiba ondan bu özlemi. Eylem bakanlık tarafından AB Yenilenebilir Enerji Biriminin Avrupa’daki eğitimlerine gönderilmişti. Kendi de işyeri tarafından meslek içi eğitimler kapsamında depreme uygun elektrik tesisatları projelerinin hazırlanması üzerine eğitime gönderilmişti.

“Canım arkadaşım” dedi içinden Elif. Yüzüne gülcükler gelip yerleşmişti. “Okul arkadaşım, yurttta oda arkadaşım, sırdaşım, dostum, meslektaşım... Ne güzel bir kadın dayanışmasıydı yaşadıkları... Ahmet Bey seslenince daldığını fark etti Elif.

“Elif ne haber, nasılsın?”

“Aaa merhaba Ahmet Bey, iyiyim, siz nasılsınız?”

“Ben de iyiyim, dalmıştın öyle”

“Evet” dedi Elif gülümseyerek, “yeni projenin ve geriye bakınca bugüne gelmiş olmanın heyecanı, mutluluğu...”

“Her projeye ayrı bir heyecanla başlamak güzeldir Elif, insan güzel projelere imza atınca bu heyecan da

bitmiyor. Bak bana, meslekte 20 yıl oldu neredeyse, kaç proje geçti elimden, ama hâlâ heyecanlanıyorum yeni bir işe başlarken...”

Gülüştüler karşılıklı. Ahmet Bey’in tecrübesine de, heyecanına da hep saygı duymuştu Elif... İnci Hanım da Ahmet Bey gibiydi. Onlar da Eylem ve kendisi gibi okul arkadaşlarıydı. İkisi de önce kamuda çalışmış, İnci Hanım birkaç yıl sonra ayrılarak bu firmayı kurmuştu. Daha sonra Ahmet Bey de kamudaki görevinden ayrılmış, birlikte çalışmaya başlamışlardı. Her ikisi de sürekli yeni ve farklı projelerde çalışmak istedikleri için böyle bir yol çizmişlerdi kendilerine.

“Ahmet Bey, kreş projemi çizerken asansör konusunda sizin desteğinizi alabilir miyim, hesapları vs. sizin kontrol etmeniz iyi olacaktır.”

“Tabi ki Elif Hanım, yalnız engelli çocuklarımız ve engelli öğretmenler için asansörleri unutma” diyerek içeriye doğru yöneldi Ahmet Bey.

“Unutmam Ahmet Bey, teşekkür ederim” diye seslendi Elif. Ve Eylem’i aradı.

“Aloooo, Eylem’im, merhaba, müsait misin?”

“Evet canım merhaba, müsaitim müsaitim, az önce küçük bir toplantımız vardı, bitti.”

“Nasılsın canım arkadaşım, yaa seni çok özledim ben, ama dur önce işi anlatayım da, yoksa muhabbet dalarsam çıkamam.”

Tüm detaylarıyla projeyi, Eylem’den istediği desteği, yenilenebilir enerjide güneş santralleri için teşvik ve destek süreciyle ilgili yapması gerekenleri konuşup bakanlıkta randevu günü ve saatini belirlediler. Tabi azıcık da olsa muhabbete başlamadan duramadılar. Elif yaşadığı mahalledeki çalışmalarını da hep paylaşırdı Eylem’le. Hafta sonları en az bir gün mahalledeki çocuk meclisinde gönüllü çalışmalara katılıyordu. Oradaki çocukları anlatırken bir yandan da Eylem’in güzel kızı Emel’i sormadan edemezdi. Emel’in maceralarını dinlemek en keyif aldığı konulardan biriydi. Elif ayrıca mülteci çocuklar için yapılan çalışmalarda da gönüllü destek sunuyordu. Baktılar ki konuşacak paylaşacak şeyler çok fazla, bu böyle olmayacak deyip işten sonra buluşup özlem gidermek için randevulaştılar.

Elif’le Eylem işlerine ve muhabbete devam ederken bizler de şöyle bir yaşadığımız koltuktan doğrulalım. Çünkü bizim hayallerimizin bu satırlara sığacağı yok. Hayallerinizi, hayallerimize katmanız ve hep birlikte hayallerimizin peşinden koşmaya devam etmek dileğimizle hoşçakalın...